

L'Esquellot

PUBLICACIÓ HUMORÍSTICA

Surt el primer i tercer diumenge de cada mes

Preu: 20 cèntims

Granollers, 16 Abril 1933

Redacció i Administració: Rec d'en Puig

Trimestre, 1 pta.

El Coro Municipal guanya el Concurs de Caramelles, i, per tant, les cinc mil pessetes que l'Ajuntament oferia com a premi

A les vuit del vespre d'ahir i davant del seu estatge social, el Coro de la Casa Gran cantà les magnífiques Caramelles que havien compost expressament el guitarrista doctor Torrents i el no celebrat poeta Cinto Bellonch.

No hi havia ningú a escollir-lo i això facilità la tasca del jurat que, sense pensar-s'hi, convingué que no n'hi podia haver d'altre capaç ni d'igualar-lo.

Nosaltres estem conformes amb el fall, perquè constatarem la superioritat —tant per parts com per conjunt—damunt dels altres "coros". El què no ens sembla bé,—i els ho diríem a la cara—és que exercissin de jurat i de cantaires a la vegada. Podien evitar aquest mal efecte, llogant l'Ajuntament de Canovelles, o un altre, perquè fes d'Ajuntament de Granollers, mentre aquest llançava al vent les dolces

cançons, que, com totes les que es canten en aital diada, fan saber als que encara no ho saben, que l'endemà és Pàsqua.

Ens plau de felicitar-los des d'aquestes columnes, "a saber":

Primer: Perquè ho feien molt bé i es mereixen el nostre elogi.

Segon: Perquè així tot haurà quedat a casa i s'estalviaran les deu mil pessetes que eren el premi ofert als qui amb més "bona sombra" fessin rabiar els pobres

ciudadans que, amb tot i que ja ho sabien, s'els despertés per a cantar-los allò de "La Pàsqua ha arribat, la Pàsqua ha arribat..."

I tercer: Per l'obra social que representa el cantar unes Caramelles de cara al poble.

El Coro Municipal afanyant el primer premi

El que tampoc ens sembla bé—i que també els ho diríem a la cara—és que solament anessin desgranant el repertori pel corredors de la nostra ciutat, on només hi viu gent de política poc clara i quasi tota treballadora. Als pobres senyors que tot ho paguen, ningú els anà a cantar les belles cançons i, francament, encara que només siguin senyors, també tenen dret a ésser despertats en un dissabte de Pàsqua.

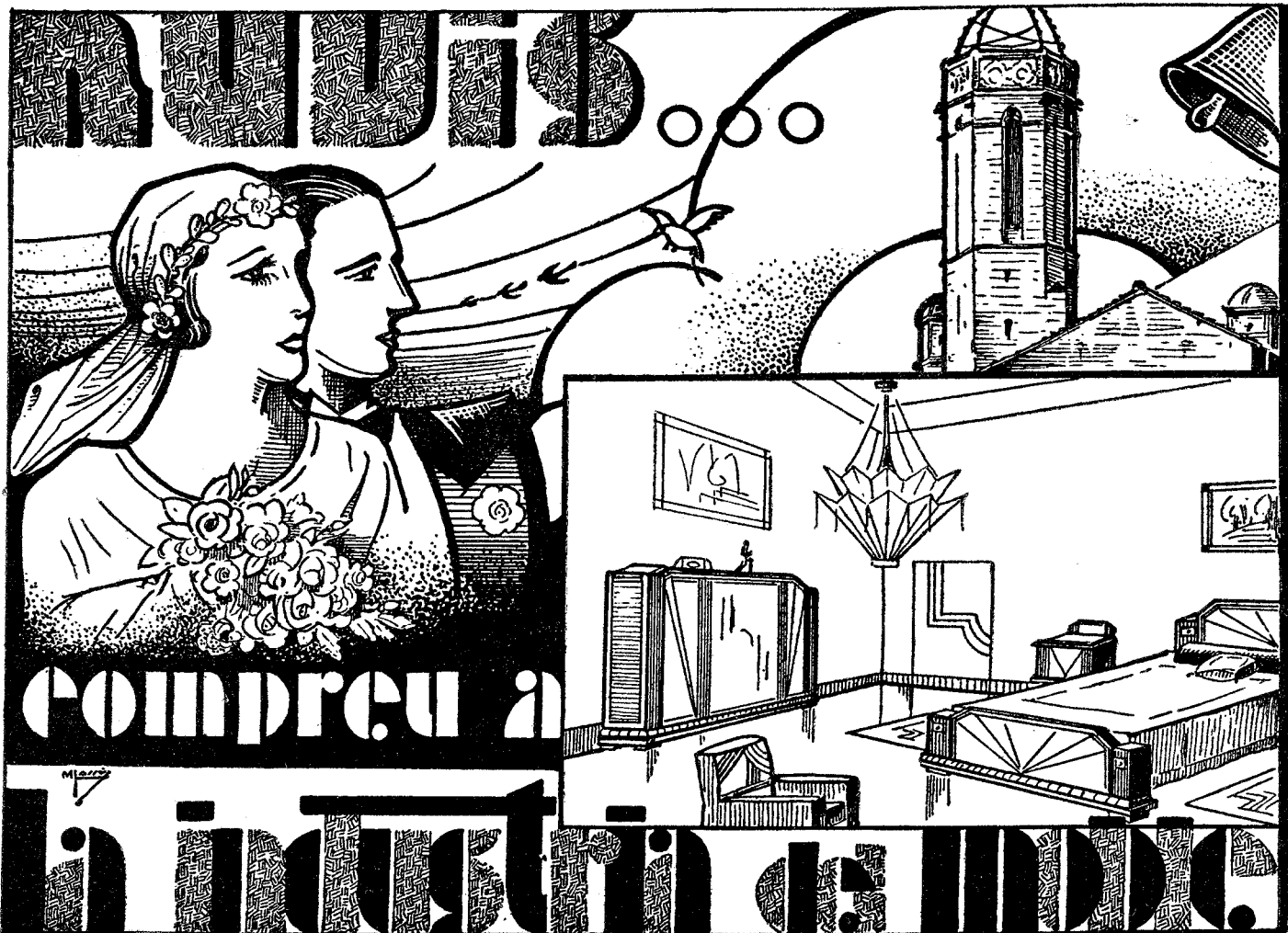
Ens descuidàvem de felicitar particularment els senyors Montañà i Pineda, que

es distingiren molt. L'un, per desafinar, com sempre, i l'altre que, per no desafinar, no cantava.

Serveixin les nostres felicitacions per a fer-los prosseguir en la noble dèria de caniar Caramelles.

Perquè el públic vegi que el premi de l'Ajuntament de vint mil pessetes que ha estat concedit al Coro Municipal és ben adjudicat, en la pàgina central publiquem la cançó que més bé interpretaven en la nit de Caramelles d'aquesta nit passada.

CORO LARI

Recordi-ho!!...

Recordi bé que a la
Sastreteria
Farràs
 s'han rebut les últi-
 mes novetats per a la
 present temporada
 de primavera i istiu

JOIERIA

ÒPTICA

RODORÉDA

24 el PIRULOI

Que consti que no el cobrem i estem disposats a anunciar un producte que fa uns dies se'n passaren els prospectes; d'una cara en llengua catalana, i l'altra, en castellà.

Això no tindria res de particular, sino que al cantó grafiat en llengua vernàcula cantava les excel·lències del «Sabó Moll», i el traductor, a la part contrària, no se li ocorregué res més que aconsellar el «Jabón Muelle».

Després diran que no en sabem de castellà!!

L'ESQUELLOT l'untem amb **Olis GAMBÚS**.

Que es penseu que no ens agrada fer festa? Doncs, sí, també en volem fer nosaltres de vacances i aprofitarem que el número pròxim no ha de sortir fins el 7 de Maig, per a estar-nos uns dies en *dolce far niente* fent festes de «primavera», que ens aniran de «primavera».

Sort, sort, que hi han **Olis GAMBÚS**!

En el partit Iluro-Granollers, jugat al camp del primer, a un simpatitzant del nostre club, que anava proveït d'un estrident esquellot, un peixeter de Mataró li propinà una lleugera rapassada perquè es veu que l'instrument no li sonava prou bé.

A honor de la veritat, hem de fer constar que el circumstancial músic no perteneix per res a L'ESQUELLOT, del qual, ell, però, n'està molt content.

Contribucions : Còdules Agència Administrativa
Carrer Sant Roc, 10, 1.er **F. SALA I TORRAS**

En la primera plana d'aquest número publiquem un dibuix amb les caricatures dels consellers del nostre Ajuntament. Com que, malgrat les ordres donades pel director, algunes d'elles se semblen amb l'interfecte, havem posat una multa al caricaturista per desobediència a la superioritat. Això desdium de la serietat de la publicació, puix que fer caricatures que se semblin als interessats no té cap gràcia. El difícil és fer-les sense ni un aire del caricaturitzat, i això el nostre caricaturista encara no ho ha aconseguit.

Els **Olis GAMBÚS** alegren la vida.

Degut a l'èxit creixent de la nostra publicació, i sempre en benefici del públic, el dimarts d'aquesta setmana una comissió de la nostra Redacció verificà un viatge a la capital per a tractar de l'adquisició d'una flamant rotativa.

Així mateix estan molt avançats els treballs perquè el nostre setmanari sigui imprès en paper secant i lletres lluminoses, amb el consegüent avantatge de poder-lo llegir al cinema quan facin una pel·lícula semblant a «Violetas Imperiales».

Som peixos que ens portem l'oli... **Oli GAMBÚS**!

Ha estat molt comentat entre els llegidors, que la caricatura que inseríem en el número passat, al costat de l'interviu que fèiem a En Lluc, dóna la casualitat que s'assembla a aquest jugador.

Desitjant posar les coses en clar, devem advertir que això fou pura coincidència, ja que no era intenció nostra posar el retrat de l'interviuat, sino que teníem un dibuix que no sabíem on inquirir-lo, i el vàrem posar allà pensant que no molestaria a ningú; ara, que si s'assemblava a En Lluc, nosaltres no hi tenim cap culpa.

La senyoreta Mejan quan va enterar-se que els redactors de L'ESQUELLOT aniríem a la sessió municipal va posar-se els cabells més rossos de tots els que té a casa seva i amb aquell garbo (sense Greta) va presentar-se a l'Ajuntament per a pendre taquigràficament (apa, a veure si ho diuen dos cops seguits sense equivocar-se) la dita sessió. Els consellers procuraren no dir paraules groixudes i fins el senyor Gual s'arreglava, tot sovint, la corbata.

¡Castigador que es uno!

Per sota mà hem sabut que l'únic objecte que tenia sortir el Coro Municipal a cantar les caramelles era el de recaptar quelcom més per engroixir una subscripció que tenen oberta i que no hi ha manera que arribi a sobrepujar, encara que sols sigui en tres pessetes, a altra que tenen oberta els fastigosos i simpàtics militants de la C. M. T.

Darrera la porta hi ha un fus,
s'ha acabat i... **Olis GAMBÚS**.

Han arribat a un acord les dues botigues de Merceria i Novetats establertes al carrer del Portalet, davant per davant. S'ha pactat de comú acord, per a regularitzar les baralles i a fi d'evitar molèsties al públic, que en el successiu sols es podran insultar el dilluns, dimecres i divendres al matí, i el dissabte a la tarda.

L'escriptura ha estat firmada a casa el notari senyor Felip Font.

Sabem de bona font que el Patronat de l'Orquestra de Concerts, que tan encertadament dirigeix el senyor Lambert (no el Patronat, l'orquestra) treballa activament en l'organització d'una vetllada de Tardor, per a la temporada de 1937.

Els preparatius estan molt avançats i preveiem un èxit.

El Concert no es farà a la Biblioteca Popular, ni Jhon Gilbert Fontdevila (l'humorista) dirigirà la paraula als concurrents.

El nostre bon amic i gran admirador de L'ESQUELLOT, el senyor Gilbert Fontdevila, és un trunfo presentant pressupostos.

Sembla que en discutir-se el corresponent a les despeses que puguí ocasionar l'anada a Barcelona d'un grup de deixebles de l'Escola Municipal de Música, es donaren compte de que sols s'havien consignat les despeses d'anada. Creiem que no fou fet intencionadament, perquè, vaja, pobres nois! volguer-los fer tornar a peu des de Barcelona, francament, no és gaire musical.

Assumptes d'Hisenda Agència Administrativa
Carrer Sant Roc, 10-1.er **F. SALA I TORRAS**

No es queixin! No es queixin, perquè estem disposats a tirar la casa per la finestra. Ja veuen que en aquest número havem canviat la capçalera del nostre periòdic, i estem disposats a fer-hi tantes innovacions com calgui, per correspondre al favor que el públic ens dispensa, esgotant en absolut les edicions que havem fet.

La senyora vídua Parera, que és la mestressa de la cereria de la vídua Parera i que no és el senyor Parera de Badalona, perquè casualment el senyor Parera no és, ni pot ésser vídua, deia que el Dijous Sant i com a càstic d'haver celebrat el mercat, no cremarien les bombetes elèctriques i per tant que era necessari proveir-se d'espelmes i de ciris. Aquest any, però, ha fallat la seva previsió.

Recomanem paciència a la cereria Parera fins l'any vinent a veure si també dóna la casualitat que el Dijous Sant s'escau en dijous. Potser llavors es realitzi el miracle que espera i que tanta cera cilíndrica li faria vendre.

Campanya antisemita

Los que, como nosotros, buscan la actualidad y son esclavos del público, no pueden dejar pasar una ocasión como ésta en la que el mundo entero está pendiente de las persecuciones iniciadas por Hitler contra los hebreos, y aunque estos señores todavía no nos han hecho nada, como es moda perseguirlos, pues los perseguiremos nosotros también. ¡Ay del judío que intente pasar la puerta de nuestra redacción! Con lo primero que se va a encontrar el pobre hombre es con que ya no hay puerta que intentar pasar porque nos la embargó el de los fotograbados una vez perdidas las esperanzas de cobrar por las buenas.

Antes de entrar a fondo en la cuestión, será conveniente, creemos nosotros, dar a ustedes algunas nociones que les permitan juzgar nuestra campaña con más conocimiento. Ahí va eso:

Definición de judío.—Entiéndese por judío, todo individuo que, aunque no haya nacido en Judea, profesa la religión de los verdaderos judíos, que fueron los que nacieron en Judea. Esto es un judío; nos parece que está bien claro. Dos señores que reúnan las condiciones antes indicadas, son dos judíos.

Definición de judía.—Entiéndese por judía toda individuoa que, aunque no haya nacido en Judea, profesa la religión de las verdaderas judías, que fueron las que nacieron en Judea. También nos parece bastante claro.

Características principales.—Es muy difícil conocer a los judíos a primera vista; sólo se distinguen de los que no lo somos en que acostumbran a llamarse Jacob o Cambó y en la manía que tienen de poner casas de cambio y prestar dinero a réditos; pero como algunas veces se llaman Venancio, y en lugar de prestar dinero, lo que hacen es pedirlo prestado, no hay nada que haga posible su identificación. Identificar las judías es mucho más fácil. Paco ha conseguido que tengamos en ello una larga práctica; no hacemos nada más que sentarnos a la mesa y en seguida distinguimos las judías que comemos nosotros, de los langostinos que comen los de la Orquesta Planas.

Historia Hebrea.—Cuando Isabel II era presidenta de la República, favoreció mucho la producción de judíos en España, pero llegó a haber tantos en tan poco tiempo y todos tan mal educados y tan sucios, que no hubo más remedio que mandarlos a Alemania. Es claro que a lo primero las pasaron negras porque no entendían el alemán, pero ya lo han aprendido, y este año lo están pasando la mar de bien y solamente les falta, para ser felices, que vuelvan a echarles a otro sitio. Tanta falta les hace, que ellos mismos han solicitado de Hitler que les expulse. Parece ser que lo conseguirán. Por lo pronto, están aprendiendo a hablar el «negro», por si los mandan al Congo.

¡Qué lástima! Ahora que, después de instruidos, ya saben ustedes de este asunto tanto como nosotros, y cuando íbamos a comenzar la campaña anti-semita, nos enteramos de que somos descendientes de judíos, a pesar de llamarnos Antonio Gutiérrez; y en lugar de continuar este artículo

Amor meu!...

(Tango)

Música de "Blanca Flor"

Cuplet que cantà el chor dirigit pel senyor Colomer i que obtingué un èxit esclatant, del més esclatant que hi ah.

I

*Col i Flor que empresones ma vida,
tu de sempre has estat ma il·lusió;
sols per tu donaria ma vida;
sols per tu donaria el meu cor.*

(Tornada):

*Col o Mer, mira que te l'endingo;
em sembla que rebràs de valent.
Si una dona demostra el carinyo,
tururut, tururut, tururut...*

II

*Si la sort no em permet el carinyo,
no per 'xò jo t'he mai d'oblidar
i em treuré barret, guants i sabates,
si és precís, per poder-te estimar.*

(A la tornada.)

III

*L'impresió d'aquelles carícies
són per mi un tresor molt preuat,
puix m'han tret del cor, ai!, les penes
i en ma cara senyals m'han deixat.*

(Tornem a la tornada.)

IV

*Amor meu, quina serà ma alegria
en sentir que em toquen tes mans
i que en dolça, molt dolça, carícia,
fan pujar a ma cara les sangs.*

MARIUS

Finit el cuplet, se sent: Plaf!... Pataplaf!... Puf!... Ai, ai ai!... Pif!... Paf!... Nosaltres fugim a Calaf a cercar aiguanaf.

tan bonito, nos decidimos por poner una casa de préstamos en el local de la Oficina de Reposo, que nos han dicho que no traspasan. (Verdaderamente, que para lo que hacen...) Allí estaremos a su disposición hasta que nos expulsen. A ver si es pronto, porque desde que sabemos que somos judíos no estamos a gusto mucho tiempo en el mismo sitio.

DIACOLÓN

Els gangsters a Granollers

Per fi a Granollers ja tenim lladres autèntics. Ja era hora! Puix que mentre a tot arreu es donaven el luxe de posseir aquests espectacles tan divertits com són els atracaments i els robatoris, a la nostra ciutat ens tenien deixats de la mà de Déu. Ni categoria arribavem a assolir, perquè aquesta gent tan simpàtica i espavilada que posa en pràctica les més modernes i avançades teories de la repartidora ens fes una visita, sisquera fos de compliment.

Estem segurs que hi hauran molts ciutadans que es donen vergonya que mai cap desconegut els hagi preguntat si «ets ase o ets bèstia» ni mai ningú els hagi atracat. Perquè això, encara que no ho sembli, dona un to i una categoria social envejables, i no tothom es bo perquè l'atraquin.

Ara és altra cosa. Dimecres, dia 5, vàrem ésser honorats a Granollers amb un stock de robatoris fets a la nit, els quals culminaren en un esplèndid ressopó que ells mateixos es serviren a l'establiment d'En Joan Brugués.

Amb motiu d'això, sabem que les autoritats locals han estat molt felicitades i que aquestes, vetllant pel seu prestigi, es cuidaran que a la nostra ciutat poguem fruit amb freqüència d'espectacles d'aquesta mena. Al mateix temps es podrien fer extenses informacions i enviar fotografies dels fets al «Dia Gráfico», «La Vanguardia», etc.

Algú creu que tota aquesta gent que es dediquen a aquests afers, són gent dolenta. No ho creieu pas. Són uns sentimentals com una casa i incapaços de fer cap mal a ningú.

MANDRA

JACO.—Els versos, si no hi ha entrebancs, aviat els veureu publicats.

JULIO.—Sí, senyor; aquella modisteta rossa del carrer Nou és filla del seu pare i de la seva mare, perquè filla de dugues cunyades ara per ara encara no ho pot ésser.

AS.—Allò que ens diu dels calçotets bruts, ho veiem molt *idem*.

A. M.—Nosaltres som molt bons amics d'En Colomer i no volem parlar de certes coses.

LOLA.—Tenim excés d'original. Envïi-ho a «La Gralla» que prou falta els fa.

B. S.—Agafi una bicicleta, doni tres voltes per la plaça d'En Guimerà i després ja ens dirà el què.

...Que En Josep Mª Rosàs, anà al Capitol a l'estrena de «Desnudismo».

...Que la «Gripia», amb motiu de les festes de Pàsqua, s'ha comprat un piano per a ús particular.

...Que els «Amics de les Arts» són més amics que mai.

...Que el Centre Radical es traspassa al local de L'Alhambra.

...Que En Domènec Boèt no sap com fer-ho per a declarar-se.

...Que en Gambús, en Bardolet i en Balet estudien anglès.

...Que en volien fer fer una «crida».

...Que els agrada que tothom s'en enteri.

...Que L'ESQUELLOT cada dia és més llegit.

...Que en Lassús aviat debutarà a Barcelona com cantant d'òpera.

...Que prometem anar-lo a veure.

...Que ja els ho explicarem.

...Que al local de l'Esquerra Republicana de Catalunya, no posen mai la bandera catalana.

...Que hi ha qui diu que no en tenen.

...Que la Rosita Giralte es prometerà amb en Miquel Diumaró.

...Que En Miquel Diumaró es prometerà amb la Rosita Giralte.

...Que, com sempre, ens havem adelantat a «La Gralla».

...Que al Casino volen fer un concurs i no troben el motiu.

...Que els recomanem el de la pantorrilla masculina.

...Que en de la Torre hi faria un bon paper.

...Que els del «Front Marxista» diumenge passat anaren a beneir la «palma».

...Que feien molta patxoca.

...Que la «Lliga Regionalista» divendres de la setmana passada es reuní per fer un canvi d'impressions tots els que simpatitzen amb les idees marxistes.

...Que estaven molt animats.

...Que els «serenos» del carrer de Prim han convocat, per mitjà de la Premsa, els lladregots que la setmana passada feren de les seves per aquells contorns.

...Que s'espera que compareixeran d'un moment a l'altre

...Que s'ha dissolt la filial de la «Unió Socialista de Catalunya» amb residència a casa nostra.

...Que en haver de marxar a Barcelona el senyor Cluet; ja no eren prou ni per formar la Junta Directiva.

Les Caramelles de l'any 1933

Tenim entès que aquest any, com que hi ha tanta crisi de crisis, els coros no volien sortir a cantar les Caramelles, però el Municipi, amenaçant-los amb pujar-los els impostos, els ha obligat a sortir i el què és pitjor, els obliga a cantar i a admetre ous, botifarres, conills i pollastres, i fins, esgarrifin-se!, i fins a admetre pàpirus de vint-i-cinc pàfies, que és el que més els ha tocat l'amor propi, ja que sempre que han cantat ho han fet per l'amor a l'art i a la Piperacina Midi. Sembla que tota la culpa és d'un senyor anglès que viu a la Fonda d'Europa i que fuma en pipa. Ell és el responsable d'aquesta extralimitació de les funcions del nostre municipi, que ha obligat a cantar els coros amb l'únic fi de que quan aquest senyor vagi a Anglaterra expliqui en anglès a les seves amistats que a Granollers (Spain) quan es reuneixen uns quants senyors per a cantar quatre beneiteries els regalen ous, botifarres i conills.

Creiem que els comentaris dels anglesos no ens seran gaire favorables; per tant, s'imposa la dimissió de la corporació municipal, o sino farem el mateix que en Lerroux.

Com que d'això ja en parlarem més endavant, farem una ressenya dels coros que per imposició de les autoritats tingueren de sortir a cantar.

Coro Municipal

Aquesta simpàtica agrupació choral fou molt celebrada i com que ja hauran llegit l'informació de la primera plana—i si no ho han llegit els aconsellem no ho facin perquè té molt poca gràcia—no en direm res més, però publicarem un tros que cantà el senyor Camillo amb música de «Donde estás corazón?». Fa així:

Jo que tenia una majoria—que cada dia anava més bé perquè ho fèiem tot a la una—doncs a les vuit no podia sè una màñana de crudo invierno—la majoria se me acabó i desde entonces ja pot ben dir-se—qui es el que mana en aquesta mansió.

L'Harmonia

Els trobarem cantant davant la casa del senyor Ajuntament, qui era al balcó acompanyat de la seva bella esposa i dels ajuntamentets, que cada dia fan més goig. El senyor Vilaró va dirigir-los amb seguretat i valentia, i ara per ara no se sap que hi haguessin desgràcies personals. Primer, cantaren la sardana de les Groselles i després la Marsellesa, que transcrivim a continuació:

La República espanyola ha d'èsser el mirall del món sense enredos ni lladres que xuclin ni polítics ni acaparadors: Es l'imperi dels treballadoooooors.

Com que el senyor Ajuntament i família no acostumen menjar ous ni botifarres, ni aquestes porqueries, els regalaren un guàrdia urbà amb casaca vermella i tot, que demà s'el cruspiran a Canovelles fet amb bolets o a la brasa.

Coro Radical

Seguint les ordres del seu quefa, els trobarem al bell mig de la carretera obstruccinant el pas. Quan ja el tingueren obstruccinat, començaren a cantar l'himne titulat «¡Silencio, silencio, cálese Vdl!», que cantaren a cap veu i sense obrir la boca. Després el senyor Torras, ja amb la boca oberta, féu el

solo del tango «Tomo y obligo». Alla va:

Tomo y obligo, anem a veure—que d'eleccions més val no parlar perquè encara veuríem treure—la vera efigie que ens van regalar.

Bien yo quisiera tener los fueros—que en otro tiempo llegué a ostentar però és tan difícil, que ens veurem negres—si les cireres volem remenar.

També cantaren moltes cançons humorístiques que no agradaren gaire, perquè tothom estava conforme en que fan més gràcia les conferències.

El Pal d'amarratge

Davant de can Pellicer hi trobarem els del Pal, que cantaven belles cançons a les belles nenes de l'Arnan i al seu fill, que no hi ha manera de casar-lo per més que li proposen.

UNA MONA DE PÀSQUA

Projecte de reforma del monument que presenta L'ESQUELLOT

Perfumeria

* Tots els productes d'aquesta casa es venen en fraccions de litre *

Gasset

Granollers

Colònies
Quines
Essències
Locions
Brillantines

En Torres, l'excel·lent mig ala del Granollers, com que és tan aficionat al joc, va fer un solo tot solet i va cantar:

En un aplec nosaltres hi vàrem anar
i allí en un pla hi vàrem trobar
dos nuvis, no sé el què feien
que al veure'ns a nosaltres ella va exclamar
Tápame, tápame, tápame, que tengo frio
i nosaltres hi vam anar i li vàrem donar un misto.

Orfeó Granollerí

Quan la noia d'en Picarol dormia un somni de rosa, fou desvetllada per unes suaus cançons que delicadament li arribaren a les oïdes. Eren els *huestes* del mestre Bataller que cada dia són més romàntics. Tots anaven amb un lliri d'aigua a la mà i «La Dama de les Camèlies» a la butxaca. L'Oliveres, el riçat fuster de Can Jonch, cantà amb la veu de més sucre candi que trobà a l'armari la dolça cançó que copiem a continuació (Fins en vers! Oh, som uns trunfos!):
Diu que està a la cantonada—Hi ha qui diu a mig carrer
jo diria que té estada—on floreix el violé.
Ves per on. Mira què tal.—Patam, patam, pim!

Amics de la Unió (Cooperativa de consum)

Les cançons escrites pel nostre bon amic i col·laborador l'escriptor local senyor Palloia, feren la delícia de la concurrència i de les noies de l'Altimiras que les escoltaven amb delectança. Obtingué molt èxit la cançó que amb música de «Luisa Fernanda» comença així:
A la sombra de la Porxada venen sardina, etc.

Al finalitzar, una ovació xardorosa va emocionar tant el senyor Ruera, que començà a aprimar-se, aprimar-se, fins que es fongué del tot i encara no l'han trobat.

Cent homes

Aquest coro, que dirigeix l'expert pinzell del nostre bon amic Albarranch, el trobarem cantant davant d'un quadro d'en Cuch i recollirem les estrofes que amb música del tango «Noche de Reyes» diu així:

Qué cuadro, compañeros—No vull ni examinar-lo.

Si no és fet pels de casa—no val ni que el mirem;
perquè tan sols nosaltres,—els noranta nou homes,
això de la pintura—som els que ho fem més bé.

Sabem que en Cuch està molt enfadat; però, fill meu, paciència.

Final.—Vostès creuen que perquè un anglès expliqui a Anglaterra les nostres coses típiques, està bé mobilitzar tanta gent? No, veritat? Doncs entesos.

L'Aplec de Canovelles

Per a anar el dilluns de Pàsqua a Canovelles, són necessàries tres coses: unes espadenyas, berenar i ganes d'anar-hi. Les espadenyas es poden adquirir en qualsevolga espadenyeria que no sigui de la carretera, que pagui contribució i que les deixi provar encara que els dits del peu surtin més que el mitjó i mitjançant el pagament de set rals que no siguin «sevillanos».

El berenar ja es presta a més divergències. Hi han els acèrrims de la truita, els de l'amanida, i els del conill amb suc, que fa anys es disputen i no s'han pogut posar d'acord. Darrerament han sortit els del «fiambre»; però amb aquests nosaltres no hi volem tractes.

Les ganes d'anar-hi cada any s'acaben, però en surten de noves; fins avui no havem vist ningú que n'arribés satisfet. A les dones casades els fan mal les cames, a altres la part del darrera; als que han menjat masses avellanes els fa mal el païdor, i a les nenes boniques els fa mal el cor...

Tots, tots es queixen d'un lloc o altre, i, qui més qui menys, ha fet la prometença de no tornar-hi, però arriba l'any següent i ja ningú no s'en recorda. Quinze dies preparant el més necessari, i n'hi ha que hi arriben a entrada de fosc; encara que hi ha qui diu que ja saben perquè ho fan.

S'arriba a la font, i un hom quedat extasiat: guitarres per aquí, flaviols per allà, unes noies que salten a corda i quatre o cinc babaus que esperen que s'els alcin les faldilles; l'home que ven «lindas corbatas de moda a peseta» o ensenyes republicanes, un cuc que s'ha empenyat a ficar-se dins d'una fulla d'enciam tendre i una formiga que balla la rumba a l'escenari d'una cuixa de pollastre que la mestressa va rostir el dia abans però que se l'han de menjar

aquella tarda; senyoretas còmodament assentades amb vistes a un «panorama» que fa les delícies dels galifardeus que s'ho miren sense escrupols, i, en general, unes ganes d'atipar-se, que treu el ventre de penes de tots els diabètics i albuminúrics de tercer grau.

A l'era hi van els balladors de punta, els que s'han empassat el berenar amb quatre queixalades, i els que ni això han fet i s'han contentat bevent un vas d'aigua a la font, després de fer mitja hora de «cua». Els que grangen, ballen com uns desesperats; els més, van d'un cantó a l'altre vigilant l'arribada d'una capsa grossa que ha de conduir els «ramells d'obsequi» perquè els paguin els que tinguin — segons ells — sentiments altruïstes. Quan han fet el ball de rams, la cosa s'anima i la gent balla sense aquella por de que d'un moment a l'altre el corneti s'extralimiti i deixi sentir un «obligat» d'aquells que costen vuit rals.

A entrada de fosc s'acaba el ball, s'acaba l'alegria, s'acaba l'humor i s'acaba la paciència. Un cop menjats i beguts, fan veure que compren cacauets i avellanes torrades, van a cantar els goigs i com si res no hagués passat s'entornen tots cap a casa a descansar, i alguns per tres dies, de resultes d'un empatx.

Ara bé, per a anar a ciutat hi ha dos camins, el bo i el que no ho és tant; els promesos acostumen a seguir aquest últim, però ens apartaríem del tema i del camí i preferim no parlar-ne, no fos cas que ens emboliquessim.

Veus aci sintetitzada l'excursió a Canovelles, que els «Coros» amb aquella alegria tant *sui generis*, acaben d'arrodonar.

MANEL

BANCO VITALICIO DE ESPAÑA

ASSEGURANCES DE VIDA, DOTS

RENDES VITALÍCIES

Delegat en aquest Partit: Don M. Anglés Vilella : Granollers

Plaça d'Angel Guimerà, 6

La Unió Liberal

El senyor Parera, de Badalona, seguint la tasca d'empostissar tot Granollers, sabem que aviat empostissarà l'escenari d'aquesta Associació, que ha quedat destroçat per totes les balladores de flamenc que ha hagut de suportar durant la quaresma.

—La setmana passada el Front Marxista donà espectacle en aquesta casa. Acordaren fusionar-se amb el Centre Excursionista, per fer junts les marxes, que són la finalitat d'ambdues associacions.

Can Mariano

La senyoreta Rosa Giralt, que tant s'ha distingit en les darreres representacions teatrals, ha estat contractada per la casa «Paramount Films. Lo mejor del Programa», per a filmar la versió parlada de la pel·lícula «Por fin se casa Zamora».

Orfeó Granollerí

En l'armari de paret de la sala triangular del carrer del Pont finiren la temporada amb la sardana «Els Vells». Com que en aquesta obra hi prenen part tants personatges, fou necessari distribuir-los entre els dos escenaris dels quals disposen, és a dir, entre l'escenari del jardí i l'armari de la sala. Sabem que fou molestós al públic l'haver de pujar i baixar tantes vegades l'escala per a seguir el curs de l'òpera.

Centre Catòlic

Un grup de socis d'aquesta seràfica societat vol demanar a Joventut Artística que torni a posar en escena el relliscós vodevil «El 13000 pelat»; oimés ara que ja tenen mig conquistat el senyor Rector perquè els deixi fer comèdia amb dones, que ha estat sempre el bell ideal d'aquella joventut. Amén.

Casino

Diumenge es projectà la pel·lícula de Raquell Meller «Violines especials». Aquesta cinta fou filmada per a celebrar el 50^è aniversari de la versió muda, que s'impressionà quan la Raquel tot just comptava uns quaranta cinc anys. Assistiren a la representació els seus companys de col·legi Cristòfor Colom, la Chelito i el general Weyler.

Sala Edison

Molt aviat tornarà a obrir-se al públic aquest popular saló que fou clausurat durant l'afrosa Dictadura. Sabem que la pel·lícula inaugural serà el film sorollós en cinquanta set episodis «La moneda rota», interpretat pel Comte Vinyes i Maria Hugo.

Majestic

De la pel·lícula «¿Quiere V. aprender en quince días lo que vale el dinero?» en deduirem que no és convenient portar un nen escrofulós al bateig d'un vaixell perquè si plou, no se sap el discurs, té una germana gran i és fill d'en Bancroft, indubtablement la dinya. Es clar que tampoc seria convenient portar al bateig d'un nen un vaixell que no fos escrofulós, que se sabés el discurs, que no tingués cap germana gran i que no fos fill d'en Bancroft. Però no seria gaire ff.

L'Esquellot - 8

Parlant amb en Mateu

Ens trobàvem prenent cafè davant de La Unió Liberal, quan de sobte ens donàrem compte que era dissabte i, per tant, l'endemà seria diumenge. Com que el dissabte no es pot parlar amb en Mateu, perquè no vé a Granollers fins el diumenge, prenguérem el determini de no parlar amb ell fins l'endemà i la decisió ferma i decidida de no pagar el cafè

encara que en Rafel digués per sofa el nas aquell seguit de renecs tan bonics i acadèmics que ell tan sols sap dir i repetir.

Efectivament, l'endemà era diumenge i trobàrem el nostre home en el camp i a punt de sortir de la caseta. Estava assajant un nou «brinco», que el titula «El saltiró de la granota esperitista» i que consisteix en tirar-se a parar la pilota amb el cos entortolligat com una corda de rellotge i després d'haver-la blocat, quedar amb una cama tocant el pal de dalt, l'altre dintre la xarxa, un braç a la línia d'aut i l'altre a la butxaca. Tot plegat, una posició molt bonica per fer fotografies.

—¿...?

—Vinga, home, vingal Sóc molt més guapo que en Sanz i en Carmona junts. El què passa, és que la dona és l'animal més desagratit que hi ha en el món després de la sargantana i això és el què m'ha perdut. Tant com he treballat per les nenes del basquet, i té, ara sembla que ni em coneixen. Ja diu bé el «ditxo»: *Crieu corps que us expropiaran l'aparell òptic.*

—¿...?

—Jo casar-me? Mai de la vida! Veig que no serveixo per casar. A mi les dones sols m'interessen per poder-los ensenyar el basquet. Es una mania que tinc. Dona que tracto, dona que al cap de poc temps basquetboleja amb aquella elegància. Calculeu, doncs, quina olla de grills seria el meu pis. No vull ni pensar-hi. Sobretot si ingués sogra i cunyada.

—¿...?

—Al tanto! Psit!... Aquest somriure no l'he copiat de ningú; és original meu. M'ha costat moltes hores d'assaig davant del mirall, però estic segur que si la Paramount s'en adonava em contractava tot seguit, i llavors, adéu Chevalier!... Sí, ja sé que sóc irresistible.

—¿...?

FRANCESC ABELLÓ

Recader de Granollers a Barcelona i retorn

Dos viatges diaris

Granollers

Doctor Robert, 8
Alfons IV (Wilson), 69
Condexable Portugal, 20

Barcelona

Tantarantana, 8
Telèfon 10792
Sra. Eugènia, 14 (Gràcia)

—Fixeu-vos si sóc irresistible, que un dia una pell va convidar-me a sopar en un piset del carrer de Sant Antoni, de Sans. Quan més encaramelats estavem, ¡pata-plaft!, el marit que es presenta sense passar targeta, i jo que m'amago sota el llit sense demanar permís. En això, que sento: *O se desnuda V. o le desnudo yo*. Fillets de Déu! No em va quedar altre remei que fer el què em demanaven tan atentament, i ja em teniu corrent en calçotets pels carrers de Sans. Sort que es creien que m'entrenava! Després de llavors, quan vaig de conquesta, porto un trajo de recanvi...

LOS PREVISORES DEL PORVENIR
Associats 500,000 : A Catalunya, 16,000 : A Granollers, 150
Capital: 150.000,000 de pessetes

Representant a Granollers: FRANCESC PORTA : Prim, 31

Iluro-Granollers, o les angúnies d'un ciudadà amb un esquellot Granollers-Sans o l'equip dels invàlids

Parlem d'elles!

Sí, senyors; parlem d'elles! Elles són deu nenes basquet-bolistes que diumenge passat ens varen alegrar una mica aquesta vida ensopida en el terreny de joc local, amb una exhibició fresca i oxigenada de Basquet. Hi havia dos equipets. Un era de Sans, i de Granollers l'altre. Com cavallers que som, primerament parlarem de les forasteres. Una morena *azabachesca*, una rossa d'imitació, una altra oxigenada, un «tipus» mascle i una castanya legítima. Fora del «tipus», les altres es trobaven molt bé de salut i de línia i ens varen fer una exhibició de peus, cames i *adyacentes*, que Déu n'hi doret! La rossa oxigenada va ésser el «clou» de l'atenció popular masculina *espectadoral*, l'èxit de l'equip; el meu cor encara camina vers la seva imatge oxigenada. *There is ap api land*.

De l'equipet nostre (això de nostre és un dir, car si fos meu aviat hauria triat), hi ha varies que de l'any passat al present han guanyat molt en joc, formes i físic. La visual d'En Mateu va ésser gran. La granota encara els va molt lleugera, la Guixeta ha crescut un trocet i la Viaplana, la Gelabert i la Padró, jo, amb vint anys menys triaria totes tres.

Varen guanyar les nostres (és un altre dir) pel resultat de nou a cinc basquets.

A Mataró feia goig de debò veure el terreny de joc de l'Iluro en el partit contra el Granollers: La màxima espectació i la màxima taquilla. Es veu que nosaltres som del millor que hi ha al món.

Naturalment, es veia venir que hi haurien copets i per això i *por si las moscas* ens amagavem tant com podíem perquè hauríem lamentat de debò que les víctimes haguessim estat nosaltres.

Tot d'un plegat vàrem sentir un «patam!» formidable, al mateix temps que una veu desconeguda cridava: «Ase, més que ase! Això ho necessito per mí! Hi ha eines que cada ú les coneix perquè sempre les porta a sobre!»

Més tard vàrem saber que un ciudadà granollerí duia un esquellot i li varen comprar els de Mataró amb diners *contantes y contundentes*.

El partit el vàrem guanyar per quatre a dos, deixant els pobres fabricants de cebes amb una cara més llarga que un pa de barra. Els ficadors de gols granollerins varen ésser en Sans (2), en Guix i en Vila.

Amb l'equip més desencolat, el mateix que si fossin supervivents de la tragèdia Xino-Japonesa, diumenge passat el Sans va ésser víctima dels nostres minyons, als quals varen passar per l'ombra amb elegància, *aseo y finura*... Tres *cacaos* els hi varen *endinyar*; dos en Sans i un en Vila.

Les nenes del Basquet de Sans, varen felicitar en Sans perquè va fer dos gols al Sans, i com que en Sans no es trobava bé, va dir a les noies de Sans, que si ell no s'hagués trobat tan aixafat, el Sans no li feia cap por, car ell també es deia Sans i no era de Sans.

CLASSIFICACIÓ

Equip del País dels Ous	7
» de l'Immortal Ciutat	7
» dels Caps més grossos del món	5
» de Sant Ignasi de Loyola	4
» dels Santets de Sans	3
» de la Sardina de la Costa	2
» del «industrioso» Sant Marí	2
» de cân Prim	0

Diumenge vinent, excursió al País de la Sardina amb partit de futbol per distreure la gana; i l'altre diumenge cap al país d'En Jorba i Sant Ignasi de Loyola. Com que nosaltres som molt vius, no fem cap pronòstic de l'equip que guanyarà; ens estalviem feina i no ens equivoquem.

L'AIGUADER

Assumptes Comercials **Agència Administrativa**
Carrer Sant Roc, 10-1.er **F. SALA I TORRAS**

Imp. Garrell : Clavé, 25: Telèfon 23 : Granollers

Assegurances en tots els rams

Jacint Mayol

Prim, 12

Telèfon 202

HORA OFICIAL DEL COMERÇ I DE LA INDÚSTRIA

Carles Sanz

Representant

té el gust d'oferir als socis i no socis del Granollers S. C. gran assortit en **Relotges** de totes marques, **Joieria** de tota mena i **Bisuteria** de qualitat extra garantida

PREUS DE FÀBRICA

S'adoban tota classe de RELLOTGES i JOIES
Demanin a CARLES SANZ : Hotel Europa : Granollers

L'Esquellot- 9

Camiseria i Corbateria

Claudi Sentí

Clavé, 8

Granollers

Anís

Picarol

Es el millor

Francesc Ventura

Granollers

**FRANCESC
BALET**

FABRICA DE TEIXITS

A cartoon illustration. A man in a tuxedo and top hat sits at a small round table with a glass and a bottle. A woman in a checkered hat and apron is kneeling and cleaning his shoes with a brush. The man has a long, pointed nose and is looking at her.

—Què? «Llímpio» les sabates, senyor?
—No; perquè les sabates de Can Riera són les millors
i no cal netejar-les.

...I recordi-ho bé:
TRACTOR ●
TRACTOR és el millor calçat
TRACTOR per a obrers i per a nens

Sabateria Esteve Riera
Clavé, 15 : Granollers

A cartoon illustration. A woman in a dress and hat is riding a horse. She is holding a large fountain pen in her right hand and a mirror in her left. The horse is galloping to the left.

44 **15**

J. CARIBO

KONFITERIA I PASTISSERIA

LLUIS DR ROBERT **TIRVIÓ**
11-13 TELEFON 1

A PALMA BAR

LYBRIFICANTS "AGUILA AVTOLEO"

VDA DE M. BRUGAROLAS

BARCELONA

AGENT PER A GRANOLLERS I COMARCA

pere iquerier

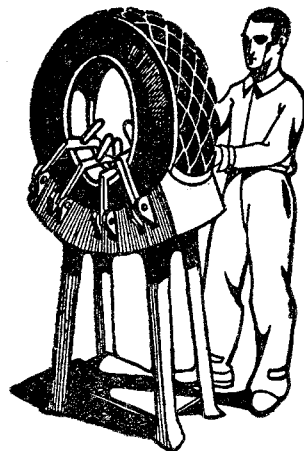
FRANC. L'ESQUELLOT

P. REPUBLICA, 27. GRANOLLERS

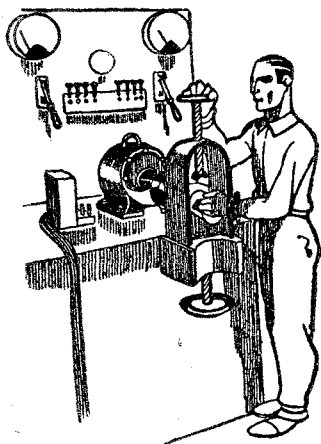
REPUBLICA

FRANC. L'ESQUELLOT

Garatge Baulenas

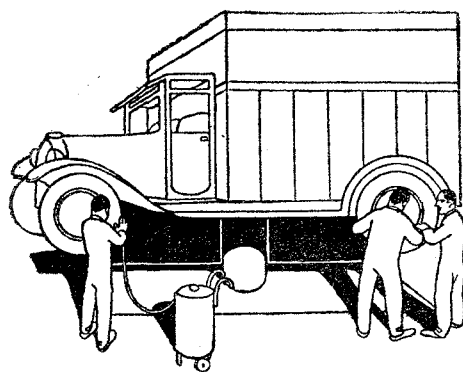

El més important

Reparacions Mecàniques i Elèctriques
de l'Automòbil

Servei tècnic i pràctic
dirigit i executat pels
mateixos propietaris,
procedents de fà-
briques d'automòbils

Pràctica
Perfecció
Rapidesa
en el productor...

Es tradueixen en

Estalvi
per al client

Recauxutatge i Vulcanització diària

Engrassament a pressió : Rentat d'autos des de 2 ptes.

Pintura al Vernís i a a Nitro-celulosa

Distribuïts aquests treballs en seccions independents

Carroceries ● Planxisteria ● Tapisseria

Prim, 174

Granollers

Telèfon 86

